

משמראל

במדרש (פ' י"ט) היה לבי תמים בחקיך ואיזה חוקת הפסח וחוקת פורה אודומה מה שנשנינו דומין זה להה וכוי ואיזה מושל לשתי יודיע איזו חוקה גודלה מזו של מטרוגנות דומות וכוי מי גודלה זו ואיזה שחברתת מלוה אותה עד ביתה וכוי וממי גודלה הפרה שאוכל פסת צריכין לה: נראה לפרש דנהן מצד הסברא פשוטה חוקת הפסח היא הכתלית למילול על פטורא דאבותון, וחוקת הפרה היא הכתנה להתעורר להיות ראוי להזדמן לפטורא דמלכא, והכתלית בכל מקום נכבהה מן הכתנה, וזה שחידש המדרש דמ"מ חוקת הפרה גודלה, ויתבאר עפ"י דברי הכוור שעניין האלק היל ממילא על המקום הראי, עכ"ז. וא"כ העבודה מצד ישראל העיקר הלא הכתנת להיות ראוי, וכענין שאמור הכתוב (שיה"ש ה') פתיחי לי אחותני רעתיי אמרם זיל' (שיה"ר שם) פתחו לי בחודה של מוחט, ג' וענין פתיחת היא רק הכתנה לקבלה, אך במצרים שהיו ישראל כעוזר במעי בהמה, וכמו עוזר בגשמיות אין בכלו אפי' למוחט פוי לקלב כי עדין הוא סתום אלא מקבל ממילא דרך הטבור, כד ישראל לא הי' או בכחם אפי' לעשות פתיחה בעלמא, וכמ"ש ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה, והשיות ברוב רחמי הארץ עליהם אור גודל אפי' בהיותם בלתי ראויים, כמו שהגיד הקوش הרב ר' ברוך ציללה"ה בפסק ופסח ה' על הפתחה הינו שודג על אותה פתיחה בחודה של מוחט הנדרשת לעולם, עכ"ג. אלא עגנון שכחוב בבריית אה"ר יופח באפי' נשמת חיים, ובחרוגם לרוח ממילא בן הימה פרשת החודש הוה לכם לישראל לנפתח פיהם של ישראל, אמרם בנטוריון פסת פה טה, ובודאי יש לדורות גמי הארץ מוחה בקריאת פרשת החודש, וזה שאמור המדרש שיש ספק לי שגדולה פרה שאוכל פסת צריכין לה, איך נראת שלדורות צריכין להכתנה, ומהינה שאין מקבלין מפרקת החודש לדידן ומענין גופו של פסת בונן שביהם'ק קיים אלא לפני מהם הנטוריה שמברוחם ובזיה אדרבה להרבי.

בעבודה מודש בהתלהבות יתרה, וזה שאל
משה אם נטמא זה במתה תחא טהרתו, הינו
כהן שביל מהותו הוא שמהח וזרווה וכובוה"ק
(ח' ג') הניל שמחה בכחנה אתקיים בגין
דחויא ריחיא מא דינא תדריך וכחנה בעיא
לאשתכחא תדריך באגפני נהיין חדאן תדריך
מכל עמא, א"ב טומאת מת היה היפוך
מהותו למרים, ואולי מטעם זה מותהר על
טומאת מת, וחשב משה שע"י טומאת המת
ונתקללה מהותו למרים ואין לו טהרה ע"י
אפר פרה כישראל, שמשה חשב שאפר הפרה
הוא טהרה ריק מצד האפר שבו שהוא שברון
רווח ולב, וכמו כלו חרס שברירתן מטהרתו,
אך אין זה עבור כהן בדיעיא לאשתכחא תדריך
באגפני נהירין חדאן, וזה שהשיב לו ולקחו
לטמא וגוי ונונע עליו מים וגוי, שהטהרה
היא מצד המים החיימ, ע"כ היא טהרה גם
עורב ר' ר' וגוי :

פָּרָה

۱۹۵۰ء میں کیا تھا۔

ה-א' - ב' גז' במדבר הארץ לא זרואה, כי באשר
שכל העשי' והעבודה היהת מלחמת עול
מלכות שמים נמשך מזה שבטלו דעתם
לגמורי לרצון השם'. ויש לומר כי שתי
בחינות החוקים הם נגיד שני ה"הין שבשם
הו' ביה' וצדק הלשון שתי מטרונות
הו' ביה' וצדק הלשון שתי מטרונות
דומות:

ולכארורה מפת האדים דומה שהזקה הפסח
גדולה, שמננה השיגו ישראל
אמונה ובתוחן כב' אל אבל באמת גודלה חזקתו
הפרה שאוכל הפסח צרכין לה, היינו שככל
מה שבאו או ישראל לידי מדחה זו שבילילה
זהו נפתח לישראל או גודל מהמשים שעורי
ビינה, כמו' בזוזה' קש לשיכן' נוגה
חמשים פעמי' יציאת מצרים להורות דהאי
יובללא אפיק לו' ממצריים. ובהאי האור הזה
שהוא למעלה מהטעם השיגו ישראל מה
שנתבטלה הישות שלהם, וכבה געשו ראיין
לאוכל על שולחן מניה הקב'ה, ולולא זה
ן לא היו יכולם לבוא לידי ביטול הייש ולסמור
אתقا דרכמן, ולבכל עליהם על מלכות
שמים שלמה לקיים לכתך אחרי במדבר
בארץ לא זרואה:

זה הפירוש (ברכות נ"ד). בכל לבב בשני יצריך. אך האפר שאינו עושה פירות לעומתו הוא באדם ממד העצבות והעצולות שHAM מיסוד העפר כמו "הרוח" בשער הקדושה, זה גדרה לחוץ, שהוא איננו גהעך להקדושה שתקדושה היא שמהה והודה. ויזועה קושית הוויה"ק (חיג' ד'). בר נש דחמי קמי מאיר' אשר על קפודו ואתי לקורבאן ולתקנא גרמי' ברוח תבריא ברוח עצייבא בעי לאשתכח אי כי שיפר מכלא הא שמהה הא רנגה לא אשתחח אלא במאית התקון בהגנו כהני ולויאי דהא איננו אלשילו שמהה ורננה בגינוי וכו'. היוצא מדברי הוויה"ק שבلتוי שמהה אי אפשר להתקרב לקדושה אלא שבעל תשובה מועילה השמהה והרינה שכבהנים ולויים. ונגה בפרה אדוימה שנבחר רק האפר שלעומתו באדם היא ממד העצבות, הינו משום שמצטרפו למים חיים כמאח"כ. (ירמי' י"ז) קדור מים זרים את ק' ה' והואינו כמאח"כ (משל' י"ז) בכל עצב י' מותה, שבירת הלב המביא את'ח"כ לידי שמחה וחיות זו נרצה, אבל לא שהתקלחת היא העצב דק המתור והشمמה והחיות ותתלהבות הם התכלית, וזה שהוא טהרה על טומאת מת, שהטומאה היא כשםה להפיל תרדמה על אנשים להיות נאכין ודומים וכבשר המת שאינו מוגיש באיזמל, וכל המעשים יהיו בקרירות בלי שם חיים, והטהרה לה להמתיק הדברים בשורשן, הינו אפר פרה עם מים חיים וככליל, ולהתחלל

במד"ר (פ' י"ט) משל לשתי מטרות דומות
שהיו מהלכו שתויהן כאחת נראות
שווות מי גדולה, מזו אותה שהברחה מלאה
אותה עד ביתה והולכת אחריה כך בפסח נאמר
בו חוכה ובפרה נאמר בה חוכהומי גדולה
הפרה שאוכל פסח צריכין לה, עכ"ל. נראה
דנהנה שנין מינים וחוקים הם, יש חוכה שהיא
מצד עומק המשוג שבلتני אפשר לבי"ז
שגייע להציגו הטעם, וכענין חמשים שעיר
א) בינה נמסרו למשה החוץ מאחד, ויש חוקים
שהם כעין גוריות המלכות שאין מדרך המלך
לכלות טעם גורתו לכל וכמו כן חוקים
שנרגaza בהם שיישו אותו מצד שכח צורה
ה) ואם כי הטעם גלי היהת יכולה להיות
העשה, מצד הדיעה שכח ציריך להיות עכ"ל
בא חזיווי בלשון חוכה, שהכוונה שהאדם
יהי נמשך אחר רצון השם מפהאת שהוא
ציווי השית:

והנה פרה אדומה סודה עמוק מאד, ואך
שלמה המעה אמר אמר אמרתني אחכמנה
ולו והיא רוחקה מני, ונאמר לмерעיה לך אני
מגלה טעם פרה ולאחרים חוכה ובתויקת
הפסח לא מצינו זה, מה גם שעייקר מצות
הפסח טumo מפורש בקרוא ואמרתם זבח
פסח וגוי אשר פסח על בתיהם בני ישראל
וגוי אל לא שבמצות הפרטיות שבפסח נאמרה
חוכה, נראה שהכוונה להיות על דרך גוריות המלכות
כנ"ל שהכוונה להיות נמשך אחר ציווי השם
מפהאת על מלכותיהם, ואולי בכח הפסח
נכנסה בהם מדה זו, וכתיב (ירמי' ב') וכתרתי
לך חד נעריך אהבת כלולותיך לכתח

במד'ר (פ' חקח) אמר ר' יהושע דסכנין . בשם ר' לוי על כל דבר ודבר שהי' אומר הקב"ה למשה אמר לו טומאתו וטהותה, כיון שהגיע לפرشת אמרו אל הכהנים אמר לו משה רב"ש אמר נטמא זה במה תהי' טהרתו לא השיבו, באותה שעה נחרכמו פניו של משה, כיון שהגיע לפרשת רהה אודומה אמר לו הקב"ה באותה שעה שאמרתי לך אמר אל הזכנים אמרת לי אם נטמא במה תהי' טהרתו לא השבידיך זו טהרתו ולכך לטמא מעפר שריפת החטא, עכ'ל, ומאמיר פלאי, מה גם שכבר נאמרה פרשנת פרה אודומה במרה, וכבר דברו בותה המפרשים:

ונראת דתנה פרה אודומה היא היופוך מכל הרכבות, שבכלום נברחות לגובה הבשר והדם שבכם והליך הון שמולבשת בהן הנפש הטבעית והצומחת, והאפר. שהוא הפטולות נדחה לחוץ אחר שנתרבו ממנה בכל חלק הטוב ונשאר אפר שאינו עשויה פירות, ומהות נתרבר עוד מה שחי' בו רושם עכ'פ' מחלקי הון, והויה תרומה הדשן, ובפרה והשאך מוציאין אותו אל בית הדשן, ונראת אודומה הוא להיפוך שנבחר ונברר רק האפר בלבד והשאר נשרף ונכללה בחוץ. ונראת בטעמו של דבר מפני שתכלית כל קרבן היא כי הרzon והתשוקה שבאדם לדברים גשמיים יהיפוך אותו לעבודות ה', וכמ"ש הואה"ק שיזכה"ר נזכר לחזותא דשמעתא וממנו תקיש על השאר, והויה עבודה שלמה של אהבתה כאחوص לאנhero ומרירא לימותתקא